

hvilket jo kun vil ssee efterhaanden, som nogle af de gamle Eighynsmænd gaae af — skulde møde hos Districtslægen til en Conference. Selv om det er en Huusmand, der bliver udnævnt til Eighynsmand, troer jeg dog ikke, at det vil kunne ansees som en synderlig stor Byrde, at han engang lige ved Bestillingens Tiltrædelse kommer til at gjøre en lille Rejse til Lægen. Det forekommer mig dog egentlig ikke, at der kan være Tale om, at dette skulde være nogen Byrde, som der kunde være Grund til at tage særligt Hensyn til. — I Anledning af et andet Spørgsmaal, der er blevet reist, nemlig om Districtslægen skulde have den fornødne Tid til at give den paatænkte Veiledning, og om han let vilde kunne overkomme det, skal jeg bemærke, at Udvalget selvfølgelig inden 3die Behandling skal tage under Overveielse, hvad der blev antydet af den høitærede 7de Landstingsmand for 1ste Kreds (David), nemlig, at man mulig kunde træffe den Foranstaltning, at det ikke alene skulde være Districtslægerne, men at det skulde være alle Læger, som indenfor en vis Afstand skulde give Eighynsmændene fornøden Veiledning. Forøvrigt forekommer det mig, at det ikke kan være en Forretning, der i Virkeligheden kan medføre stort Bespvær for Districtslægen, at han, hvergang der bliver udnævnt en Eighynsmand, skal have en, selv om det endog bliver en længere, Samtale med ham, for at forklare ham Instruxen; dermed turde der dog virkelig ikke være forbundet nogen Vanskelighed. — Den høitagede Justitsminister gjorde nogle Bemærkninger om, at der i det paagjældende Uendingsforslag manglede Straffebestemmelser og overhovedet nærmere Regler for, hvorledes Alt skulde gaae for sig i det Enkelte. Jeg skal dertil svare, at Udvalget har antaget, at dette var Regler, som Justitsministeren kunde træffe ved Instruxer. Naar en Bestemmelse som denne blev givet og gjort til Lov, saa antog man, at Justitsministeren vel vilde see sig istand til at give vedkommende

Embedsmænd og Communer de fornødne nærmere Instruxer om, hvad de i saa Henseende havde at foretage. Straffebestemmelser har man ikke anseet det for nødvendigt at optage i Uendingsforslaget, idet man overhovedet ikke har nærret nogen Tvivl om, at de Paagjældende selv overmaade gjerne vilde conferere med en Læge om deres Pligter. Udvalget har ikke kunnet antage Andet, end at det for Enhver, der paatog sig et saadant Hverv, maatte være i høieste Grad kjerkomment, at der gaves ham en Leilighed til, inden han begyndte paa sin Virksomhed, at conferere med en sagkyndig Mand derom, og man har derfor ikke nærret nogen Frygt for at give et bestemt Paalæg i saa Henseende. Den Bemærkning, der er bleven fremsat, om det ikke kunde være tilstæffeligt, at man opfordrede de Vedkommende til frivillig at henvende sig til Lægen, skal imidlertid blive tagen under Overveielse; mig forekommer det dog, at det er ligesaa godt, at det bliver paabudt.

I Anledning af hvad den høitærede Justitsminister bemærkede om, at en særlig Bestemmelse med Hensyn til Fattiglægerne i Kjøbenhavn ikke turde være nødvendig i § 8, efter som det var i Kraft af deres Ansættelse, at de skulde udføre de paagjældende Eighynsforretninger uden Betaling, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det netop er, fordi det ikke er i Kraft af deres Ansættelse, at de ere forpligtede dertil, at jeg har meent, det vilde være nødvendigt, at en Bestemmelse optoges om denne deres Pligt. Det er ikke i Kraft af deres Ansættelse, men i Kraft af Placaten af 26de Juni 1829, som jo foreslaaes ophævet ved Lovforslagets § 9, at Kjøbenhavns Fattiglæger have den nævnte Pligt. I Placaten af 1829 staaer der udtrykkelig, at de skulle udføre Eighyn for Fattigvæsenet uden Betaling, men, naar denne Placat ophæves, saa opstaaer jo altsaa naturligt det Spørgsmaal, om deres Pligt til at gjøre dette uden Betaling saa ikke falder bort.